

APOSTOL

„A puszta létnél többet...”

A TATA-TÓVÁROSI SZENT IMRE (KAPUCINUS) PLÉBÁNIA LAPJA – 2009. ÁPR. 12. – XIX. ÉVF. 2. SZ.

Húsvéti himnusz

Rózsálló hajnalfény ragyog,
zeng már az égi háladal,
örömben ujjong a világ,
panaszt üvölt a kárhozat,
midőn az égi nagy Király
halál hatalmát megtöri,
s lábbal tiporva poklokat
feloldja foglyok láncait.

Sírfát nehéz kő zárta el,
őrzötte zsoldos őrsereg,
de fölkelt fényesen, s ragyog
a gyász fölött győzelmesen.

Az alvilági sóhajok
s fájdalmak oldódnak tehát,
mert fényes angyal hirdeti,
hogy Krisztus immár nem
halott.

Maradj örökre, Jézusunk,
fényes húsvéti örömről,
s kiket kegyelmed újraszült,
oszd meg dicsőséged velünk.

Dicsérünk, Jézus, szüntelen,
ki feltámadtál győztesen,
Atyának, Léleknek veled
most és örökre tisztelet.
Ámen.

„Bűnbánóknak menedéke, trónusodhoz eljövünk...”

Jelen írás címében olvasható népének-részletet sokszor hallhatjuk, énekelhetjük nagybőjt idején. A kissé melankolikus hangulatú dallamok és a bűnbánatra invitáló szavak serkentenek bennünket a megtérésre, azaz az emberi gyarlóságaink megbánására illetve önmagunk jobbá-válásának megkezdésére.

A keresztényeket, főképp a katolikusokat sokszor éri vád a kívülállók részéről, hogy mennyire divatjamúlt, egészségtelen a modern ember világtól távol lévő bünt emlegetni „állandóan”.

De gyakran lehet hallani még hívők részéről is – főleg ilyenkor, a Húsvétot megelőző liturgikus időszakban –, hogy túl sokat emlegetjük imákban, énekekben, prédikációkban az emberi gyarlóságot, a vétkeket, s az ezektől való megszabadulás fontosságát. „Pedig, ha úgy vesszük, nekünk nincs is bűnünk...” – toldják még hozzá sokan. Hát igen. Ezzel az „úgy-gyal” van a gond. Attól függ, hogy az ember mihez vagy kihez viszonyít. Ebben is láthatjuk, hogy Szentséges Atyánk, XVI. Benedek pápának mennyire lényegbe vágó a megállapítása: a modern, nyugati ember a relativizmus, vagyis a viszonylagosság diktatúrájában él. Hiszen, ha úgy vesszük, valóban nincs bűnünk, ha úgy vesszük, tényleg nincs szükségünk bűnbánatra. Ha úgy vesszük, nálunknál vannak sokkal rosszabb emberek: gyilkosok, rablók, árvák és özvegyek megnyomorítói. Hozzájuk képest, mi valóban „szentek” vagyunk. Ha úgy vesszük, lényegében nincs bűnünk, mert hát mi is a bűn: az, amit én annak érzek – mondja a mai, „maga módján” vallásos ember. Ha úgy vesszük, valóban nincs bűnünk, hiszen más is így él, meg aztán a modern világban képtelenség teljesen megtartani Jézus tanítását – jönnek a hangzatos magyarázatok, igazolások az ember „büntelenségére”.

A nagybőjt lényege éppen abban áll, hogy ezt a „ha úgy vesszük” viszonyítást ne lefelé alkalmazzuk. Ha mindenképpen viszonyulni akarunk valamihez, vagy Valakihez, akkor – különösen nagybőjtben – tekintsünk az értünk, bűnösökért magát teljesen feláldozó, keresztben meghaló Jézus Krisztusra.

S ha az Ő végtelen szeretetének jelére, a feszületre nézünk, – ha így vesszük – akkor máris észre vesszük, hogy bizony számtalan alkalommal megbántottuk Őt, visszaéltünk jószágával, hűtlenül elhagytuk. Az imádság, a szentmise elhanyagolásával, a sokszor hiteltelen keresztény életvitelünkkel, a gyakori pletykálgatásunkkal, rosszindulatunkkal, a rengeteg szeretetlenségünkkel bizony a bennünk rejlő Krisztus-arcot csúfítottuk el. Pedig nekünk nem a gyilkosokhoz és más nyilvános bűnösökhöz kell viszonyítani magunkat, hanem a teljesen büntelen Jézushoz. A nagybőjti litániák, keresztúti ájtatosságok, lelkgyakorlatok és szentgyónások ebben a viszonyulásban segítenek bennünket.

Berzsenyi Dániel 205 évvel ezelőtt írta le ezeket a sorokat:

„Hív szívünk csendesebb intését nem halljuk, / Az előttünk nyíló rózsát
letapodjuk, / Messzebb járnak szemünk; / Bámulva kergetjük álmunk tarka
képét, / Örökre elvesztjük gyakran éltünk szépét, / S későn hullnak
könnyeink.”

Adja meg az Isten, hogy az Ő „csendesebb intéseit” meghalljuk, a jóra való törekvésünket fölindítsuk, s így el ne veszítsük örök életünk szépségét!

Gábor atya

A húsvét ünnepkörének rövid története és ünneplése

A húsvét keresztény hitünk alapjának, Jézus megváltó halálának és feltámadásának ünnepe. Tartalmát tekintve a legfontosabb ünnepünk. Magyar neve a 40 napos (nagy)böjt utáni húsfogyasztáshoz való visszatérést jelenti (hús vétele).

Jézus feltámadásának elfogadása mindenkor az ember szabad elhatározásától függött. Az újszövetségi „beszámoló” megalapozottan hirdetik a Megváltó feltámadását, amit a történetkritikák is megerősítenek. Jézus kereszthalála és feltámadása által megmutatkozik Isten terve az emberre: „a régeből új embert teremt az örök életre”. A feltámadás, a húsvét ünnepe így a kereszténység minden szellemi és lelki értékének forrása.

Története: Jézus feltámadását, a keresztények legősibb ünnepét – kezdetben a zsidókkal együtt a kovásztalan kenyér napján ünnepelték, ami időben a hét bármelyik napjára eshetett. Később, a 3. században már kizárólag vasárnapi ünneplése honosodott meg, majd a niceai zsinat 325-ben előírta egységesen a vasárnapi ünneplését a tavaszi napéjegyenlőséget követő holdtölte utáni első vasárnapon. Az említett zsinat óta márc. 21-e előtt nem ünnepeljük Jézus feltámadását.

A századok folyamán többször is felmerült annak a gondolata, hogy a mozgó ünnepet indokolt lenne egy meghatározott napra rögzíteni. Az elképzelést az Egyház nem ellenzi, de kívánatosnak tartja, hogy a Rómától elkülönülő keresztény közösségek is elfogadják az ünnep rögzítését. Napjainkban a keleti ortodox keresztények a Julianus naptárhoz ragaszkodnak, így az ő és a nyugati kereszténység húsvétja között 0-35 napos eltérés mutatkozik évenként változó formában, minden esetben az ortodox ünnep esik későbbi időre.

Ünneplése: Az őskeresztény időkben – a 4. századig – a húsvét ünnepe egyetlen istentiszteletből állt. Az ünnepet megelőző szenvedésnapokon (nagycsütörtök, -péntek, -szombat) szertartás nem volt. Egy-hat napos böjt előzte meg a húsvét éjszaka kezdődő imádságot, szentbeszédet és a hajnali szentmisét. Ez az ünneplés átfogta a szenvedés, a halál és a feltámadás egységét. A 4. századtól ez volt a hittanulók keresztelésének éjszakája is a megfelelő felkészülés után. Később, a 6. századtól kezdett megjelenni, majd elterjedni a szent három nap – péntek a keresztre feszítés, szombat a sírban nyugvás és vasárnap a feltámadás megünneplése –, amit megelőzött egy 40 napos böjti készületi idő a nagyböjt. A három szent nap előtti készületi

napokkal együtt alakult ki hamarosan a nagyhét, ami munkaszünettel járt együtt. Ez az idő a keresztény ember teljes figyelmét a szenvedésre és a feltámadásra irányította. A keleti egyházakban az ünnepet megelőző szent három nap nem kapott ilyen hangsúlyt, ott csak a feltámadás vigíliája és ünnepe volt a kiemelkedő nap.

A már említett 6. századtól kezdve a korábbi egész éjszakán át tartó vigília megrövidült, és a feltámadás ünnepét szombaton késő este ünnepelték. A későbbi századokban – pápai engedéllyel – a vigília-misést már délelőtt is elvégezheték a feltámadás ünnepével együtt, főként a lakóhelyektől távollevő kolostorokban, hogy a részt venni szándékozó hívek ne kényszerüljenek éjszaka útra kelni. Ezt a szokást hamarosan a plébániák is átvették. Ez utóbbi, több évszázados szokás 1950-ig érvényben maradt, majd a II. Vatikáni Zsinat liturgikus reformja hozta vissza a húsvét megünneplésének korábbi – 1570 körül kialakult – rendszerét. Eszerint az ünnepi szertartási eseményekhez megfelelő időt jelölt ki a Szentszék.

A korábbi századokban a húsvét utáni héten munkaszünet volt, ez később 4, majd 3 napra változott. XIV. Kelemen pápa – Mária Terézia kérésére – kétnapos ünneppé változtatta. X. Pius pápa reformja után (1911) egynapos parancsolt ünneppé vált a húsvét. Második napja – húsvéthétfő – tehát nem parancsolt ünnep. Magyarország területén ez munkaszüneti nap és mind az egyházi, mind a polgári naptárak piros betűs ünnepként jelölik.

Az Egyház 1215 óta elrendelte, hogy az értelem használatára képes hívő évente legalább egyszer végezzen szentgyónást és húsvétkor szentáldozáshoz járuljon.

A húsvét ünnepéhez számos népszokás kötődik. A legközismertebb volt az előző századokban a húsvéti tűzszítás. A régi háztartásokban a parazsat tűzgyújtástól tűzgyújtásig különféle módszerekkel és eszközökkel őrizték. Új tüzet húsvétvasárnap hajnalán rendszerint őrzött parázsról, vagy kova-tapló segítségével szítottak. Ismert és napjainkban is megújuló szokások a Jézus keresése, a határjárás, a locsolás (vízbevető hétfő), a tojásfestés, a mátkálás, a hajnali harmatszedés.

(összeállította a magyar Katolikus Lexikon alapján:
dr. Nemes Lajos)

Ite, missa est! Így hangzott az eredeti latin miseszövegben a hívek elbocsájtása. Azóta, fordítási és értelmezési módosítások miatt a szövegnek több változata is használatban van. Legutóbb 2008 októberében

XVI. Benedek pápa három új formulát hagyott jóvá a *Missale Romanum*ban a hívek elbocsájtására. Ezzel a 2005. évi Püspöki Szinódus atyáinak kérését teljesítette, miszerint az elbocsájtásában az Eucharisztia ünneplésének missziós jellege kapjon hangsúlyt.

A Szentatya a következő három új formulát fogadta el az eredeti „Ite, missa est!” – *mellett*: „Ite ad Evangelium Domini nuntiandum” (Menjetek, hogy hirdessétek az Úr evangéliumát!)

„Ite in pace, glorificando vita vestra Dominum”

(Menjetek békében, dicsóítván életetekkel az Urat!)

„Ite in pace” (húsvéti időben hozzá kell kapcsolni: „alleluja, alleluja”). (Menjetek békében!)

Már az eredeti szövegben is: „missa est” – arra kapunk utalást, hogy itt nemcsak valaminek a végéről, sokkal inkább valami másnak, valami folytatásnak a kezdetéről is szó van.

Misszió: küldetést, hivatást jelent. Küldetésetek van! – kapjuk az elbocsájtás felszólítását.

Hát itt kezdődne a mi dolgunk, a mi feladatunk.

Ne gondoljon most senki arra, hogy valami elszánt, harcos fellépést, vagy missziós tevékenységet kérnék számon bárkitől is! De tudnunk kell azt, hogy mindennapi életünk, munkánk, tevékenységünk, véleményünk, állásfoglalásaink, döntéseink mintaként, jó, vagy rossz példaként szolgálhatnak. Tudnunk kell, hogy hibáink, tévedéseink, elrontott döntéseink hatványozottan szerepelnek a közvélemény kritikájában: „Ezt mondta, pedig templomba jár...” „Így él, pedig minden vasárnap ott ül a misén!...” „Ilyen a családi élete,

pedig hívő katolikusnak mondja magát...”

... missa est ...

Tudom, hiba nélkül nincs egyikünk sem. Mindnyájan követünk el hibákat, tévedéseket, hozunk rossz döntéseket. Ha megkeressük ezek kijavításának lehetőségét, ez így rendben is van. Ha ezen túl képesek vagyunk még egymás hibáit is megbocsájtani, úgy még inkább rendben van.

Mégis, mire gondolok akkor?

Mai, kifordult értékrend alapján működő világunkban gyakran a megszokottól, a normálistól való szélsőséges eltérés vezet a gyors érvényesüléshez, az úgynevezett „sikerhez”. Ott, ahol a természetellenesség kirívó és provokatív dicsóítása a divat, ahol az élet célja gyakran csak a valós, vagy kitalált testi szükségletek közvetlen kielégítésére korlátozódik, meg kell mutatnunk, hogy másképpen is lehet.

Meg kell mutatnunk, hogy vannak emberek, akik vállalják elődeik hitét. Nem szégyellik őseik kultúráját és szokásait. Ismerik nemzetük történelmét, hagyományait, és szeretik hazájukat. Képesek családjukért élni és dolgozni. Nem panaszkodnak, nem siránkoznak. Látszik rajtuk, hogy így is jó nekik, sőt, csakis így jó nekik. Látszik rajtuk, hogy büszkék arra, ahogyan élnek.

Küldetésünk első lépése persze, hogy próbáljunk meg magunk is ilyen emberekké válni. Próbáljuk meg, és ne fogadjuk el a ránk kényszeríteni próbált torz világ szabályait. Próbáljunk meg az igazán fontos dolgokért élni, és az igazán fontos dolgoknak – *örülni!* Mert a lényeg itt van. Ha látszik, hogy nekünk így is jó, ha nyilvánvalóvá válik, hogy igazán értékes életet csak így lehet élni, és egyre többen vagyunk, akik így gondoljuk, akkor egyre többen

leszünk, akiknek ezt sikerül is megvalósítani...

Ne higgyük, hogy ez valami távoli, elérhetetlen cél, vagy ködös utópia. Sokan vannak már ma is, akik hisznek ebben. Sokan vannak, akik próbálnak is így élni. Néhányuknak sikerül is. Keresnünk kell egymást, meg kell látnunk egymást, és segítenünk kell egymást. Erőnk ebben van, és ezt jól tudják azok is, akik másfelé akarják igazítani a világ kerekét, sőt, tartanak is ettől az erőtől.

Ha fel tudunk mutatni hiteles, követhető példákat, ha fel tudunk mutatni hiteles, követhető életű embereket, idővel elhalványulnak a hamis bálványok (kinevezett „sztárok” – „celebek”, vagy kitalált „akcióhősök”).

Felelőségünk elsősorban a fiatalok irányában nyilvánvaló. Elsősorban nekik kell életmintát adnunk, nekik kell bebizonyítanunk, hogy a mi értékrendünk a helyes. És ennek elengedhetetlen feltétele, hogy próbáljuk meg jól érezni magunkat a bőrünkben. Próbáljuk meg örömmel elfogadni azt, amit kapunk a sorstól, amellet természetesen, hogy törekszünk megváltoztatni mindazt, amire képesek vagyunk. Üres kesergés, panaszkodás nem vezet semmire. Ha nem látszik rajtunk egyértelműen, hogy hiszünk a jövőben, hiszünk saját erőnkben és igazságunkban, akkor nem lehetünk képesek követendő példát felmutatni.

Azt kell mondják rólunk: – De jó neked, hogy te katolikus vagy!

Az aratnivaló sok, de a munkás kevés. Kérjétek hát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratásra” (Lk.10.2) – A hetvenkét tanítvány útnak indításakor hangzott el.

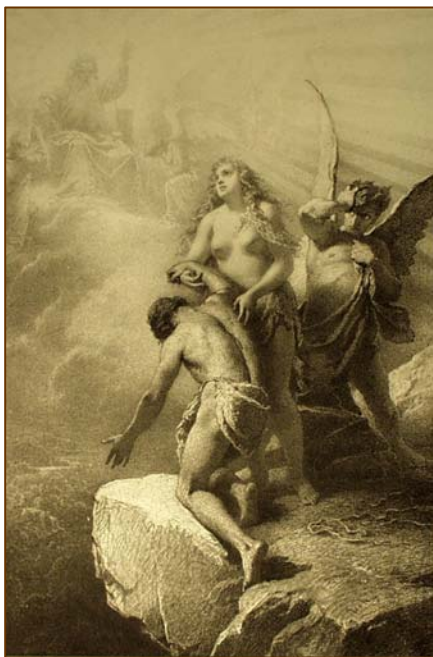
Ma sem több a munkás, és észre kell már vegyük, hogy ezek a munkások mi volnánk! (Ki más?) Aratnivaló pedig ma is akad bőven!

...missa est –

küldetésünk van...

Szabó Gábor

Az ember tragédiája több mint 110 kiadást ért meg, harmincnegyzet nyelvre fordították le, és a budapesti Nemzeti Színházban 1400-nál többször adták elő. Talán egyetlen dráma sincs, melyet annyiféleképpen értelmeztek volna, mint ezt. Nagy katolikus gondolkodó „imádás helyett káromkodást” látott benne. Az ötvenes évek marxista

irodalomtörténésze azt írta, hogy ha valaha elő fogják adni Az ember tragédiáját, úgy kell megrendezni, hogy az emberek – látván Lucifert – szoruljon ökölbe a kezük és gondoljanak az imperialistákra.

Én nem vagyok sem irodalmár, sem teológus, ezért merészség erről a drámáról a fenti címmel gondolataimat papírra vetni. A mű értelmezésében alapvető segítség Madáchnak Erdélyi Jánoshoz, a dráma egyik kritizálójához írt levele. Szó szerint idézem: „Egész művem alapeszméje az akar lenni, hogy amint az ember Istentől elszakad, s önerejére támaszkodva cselekedni kezd: az emberiség legnagyobb és legszentebb eszméin végig egymás után cselekszi ezt. Igaz, mindannyiban (ti. a képekben) megbukik Ádám. De megbukik azon érintetlen gyengéinél fogvást, melyek természetében vannak, melyeket csak Isten keze pótolhat”. A második színben ezt így fejezi ki:

Isten és ember kapcsolata

Madách Imre:

Az ember tragédiája c. drámájában

„Ádám, Ádám! elhagytál engemet,
Elhagylak én is, lásd, mit érsz
magadban.”

Madáchoz deizmussal vádolták. Isten megteremtette a világot, de nem törődik velem.

Az Úr : (első szín)

„Be van fejezve a nagy mű, igen.

A gép forog, az alkotó pihen.

Évmillióig eljár tengelyén,

Míg egy kerékfogát újítani kell.”

A Teremtés Könyvében ezt olvassuk „Isten a hetedik napon befejezte művét, amit alkotott. A hetedik napon megpihent” (Ter 2. 2.). Hol van itt ellentét? A következőkben megpróbálom Madách mondatait a Szentírás egyes részeivel párhuzamba állítani.

Az Isten az embert boldogságra teremtette. Éva a második színben ezt mondja:

„Ah élni, élni: mily édes, mi szép”.

Ekkor még a Teremtővel nem fordultak szembe. Később, a negyedik színben Lucifer kérdésre „...boldog vagy-e?”, Ádám így felel:

„Nem én. Úrt érzek,
mondhatatlan űrt”.

Isten nélkül az ember nem lehet valóban tartósan boldog.

A római színben Péter apostol a keresztény ember feladatát így fogalmazza meg:

„Legyen hát célod: Istennek
dicsőség,

Magadnak munka. Az egyén szabad
Érvényre hozni mind, mi benne van
Csak egy parancs kötvén le: a
szeretet.”

Ennél időszerűbben ma sem lehet meghatározni életcélunkat. Minden erőnkkel törekedni kell, hogy a legtöbbet, a legjobbkat adjuk, amire képesek vagyunk, de ne állítsunk magunk elé olyan

feladatokat, amelyek teljesítésére nincsenek bennünk adottságok.

Képességeink szerint kötelesek vagyunk azonban előrehaladni, de sohasem mások letiprásával. „Egy parancs kötvén le, a szeretet”. Aki két talentumot kapott, annak kettőről kell számot adnia, aki ötöt, annak ötről.

Félreérthetők a tizenharmadik színben elhangzottak. Ádám sok sikertelenség után itt akarja hagyni a Földet. Lucifer a világűrben megsemmisítené Ádámot, így keresztülhúzná a Teremtő tervét az emberiséggel. Már majdnem célt ér, de a Föld szelleme nem engedi el Ádámot. Ádám arra kéri Lucifert, hogy hozza vissza, mert újra csatázni akar. Lucifer le akarja erről beszélni, és emlékezteti sok kudarcára. Ádám így válaszol:

„A célt, tudom, még százszor el nem érem.

Mit sem tesz. A cél voltaképp mi is?

A cél, megszűnté dicső csatának,

A cél halál, az élet küzdelem

S az ember célja e küzdelem maga”.

Jézus azt mondja: legyetek tökéletesek, amint a Mennyei Atyátok tökéletes! Ezt a célt el lehet élni? Nem! Mégis egész életünk küzdelem a cél megközelítésére. A keresztény ember ne az eredményekért dolgozzék! Tegyen mindent képességei szerint, az eredményt bízva Istenre. Természetes azonban, hogy az elért eredményeknek örülünk.

Sokan borulátónak tartják a Tragédiát. Szerintem nem az. Ha az ember visszatér Istenhez, elismeri teremtmény voltát, megváltozik a kilátástalan jövő.

Ádám:

„Uram, legyőztél. Ím porban
vagyok.

Nélküled, ellened hiába vívok:

Emelj vagy sújts, kitárom keblemet.”

Az Úr válasza megnyugtató:
*„Emelkedj, Ádám, ne légy levert,
 Midőn látod, kegyelmembe veszek
 újra.”*

Ádám kérdéseket intéz az Úrhoz. Ezeket a kérdéseket az előadások során megrövidítették a rendező szemléletének megfelelően. Az első kérdés, mi lesz az emberiség sorsa:

*„Megy-e előbbre majdan fajzatom,
 Nemesedvén hogy trónodhoz
 közelegjen”*

Tehát Madách szerint a haladás Istenhez való közeledést jelent.

A másik kérdése az egyénre vonatkozik:

*„Van-e jutalma nemes kebelnek,
 Melyet kigúnyol vére hullásáért
 A kislelkű tömeg.”*

A feleletet az angyalok kara adja meg. Az ember jutalma, hogy Isten munkatársa lehet:

*„Ne vakítson el a képzet,
 Hogy amit téssz, azt az Isten
 Dicsőségére te végzed
 És Ő éppen rád szorulna
 Mint végzése eszközére:*

*Sőt te nyertél tőle díszet, ha
 Engedi, hogy tégy helyette.”*

Eszünkbe juthat Jézus példabeszéde, amikor az egy órát dolgozó ugyanannyi bért kap, mint aki egész nap dolgozott a gazda szőlőjében. Az igazi jutalom, hogy munkánkkal Istent szolgálhatjuk!

Mindenkiben felvetődik a kérdés: miért van annyi rossz a világon? A feleletet csak a hit fényében találhatjuk meg. Madách szerint az Úr azért engedi meg a bünt, mert abból jó származhat. Az Úr Luciferhez:

*Te, Lucifer meg, egy gyűrű
 Mindenségemben működjél tovább.
 Hideg tudásod, dőre tagadásod
 Lesz az élesztő, mely forrásba hoz,
 S eltántorítja bár – az mit se tesz –
 Egy percre az embert, majd
 visszatér.*

*De bűnhődésed végtelen leend
 Szüntelenül látva, hogy mit rontani
 vágyol,
 Szép és nemesnek új csirája lesz.”*

Ádám aggódik, hogy nem tudja majd hivatását betölteni: *„Hogy megmaradjak a helyes úton”.*

Az Úr két eszközt jelöl meg, az isteni szót és a nő segítségét.

*„S ha jól ügyelsz, egy szót zeng
 feléd
 Szüntelenül, mely visszaint s emel.
 Csak azt kövesd! S ha tett-dús élted
 Zajában elnémul az égi szó
 E gyöngye nő tisztább lelkülete
 Az érdekek mocskától távolabb
 Meghallja azt...”*

Milyen nagyszerű a nő hivatása Madách szerint.

Ezek után a Tragédia utolsó sorait nem tekinthetjük üres szólamnak, hanem valódi buzdításnak:

*„Mondottam, ember, küzdj és bizva
 bízzál.”*

Keresztény életünk alapja természetesen a Szentírás, de Madách gondolatai is segítséget jelenthetnek a mindennapi életünk küzdelmeihez.

Dr. Makó János

ÁLLJUNK MEG EGY RÖVID IDŐRE...

... az egykori piarista kápolna huszártornyánál

Pilinszky János írta valahol a templomtornyokról:
„...szemünk úgy pihen meg rajtuk – egy gót katedrális vagy egy falusi templom sziluettjén –, mintha fák zöldjénél nagyobb zöldbe, folyókénál ősbibb nyugalomra pillantana...” Valami ilyesmit érzünk akkor is, ha mondjuk Szőny vagy Naszály felől közeledve szemünkbe tűnik nagytemplomunk kettős tornyának ismerős sziluettje.

Ám vannak szemérmes, rejtőzködő tornyok is. Ilyen a mi templomunk szerény tornya is – bár ez legalább harangszóval időnként magára vonja az emberek figyelmét.

Nehezebb észrevenni – a Pintér Elek-tér terebélyesre lombosodott

fái mögött a piaristák egykori, mára feledésre és némaságra ítélt tornyát.

Pilinszky a kozmoszt fedezte fel a tornyokban, a mai ember már a közeli történelmet sem... Ilyenkor, húsvét felé közeledve a katolikus templom hangsúlyosan a „mindenség megtestesülése”. A nagycsütörtöki szentmise imái, énekei már az Úr szenvedéseire utalnak. Harangszó és glória után az Oltáriszentségre emlékeztető örömujjongás és a harangok hirtelen elnémulnak egészen a nagyszombati, húsvéti glóriáig. Azt mondjuk ilyenkor: a harangok Rómába mentek. Hitünk szerint békeidőben, normális körülmények között, vissza is térnek Húsvétra.

Voltak – sajnos – ettől eltérő időszakok is. A piarista harangok 1916-ban például az Örök Város helyett az ágyúöntődébe távoztak –

szokatlan „szertartás” szerint. A kegyesrendiek Historia Domusa, háztörténete így írja le az eseményt: *„jelentés arról, hogy két harangunkat... a katonaság elvitte, és értéküket 244 koronában állapította meg... Tegnap este (1916. augusztus 4-én) 5 órakor ... megkíséreltem ugyan némely akadályokat gördíteni, ha legalább az egyiket megmenthetném, de ezek nem sokat hallgattak rám és sürgősen hozzáfogtak leszerelő munkájukhoz. Ma reggel virágokkal borítva szállítottuk őket társaikkal együtt a pályaházig. Megkönyeztük őket..., már 101 esztendeig szolgálták a mi szándékunk szerint Isten dicsőségét....”* A levéltárban az átvételi jegyzőkönyv is fennmaradt. Eszerint a 24 kg-os kisebb harang az 5174-es leltári számot kapta, a 37 kilogrammos

pedig az 5175-öst. A nyugta szerint kifizetendő értékük 244 korona – amelyet évekkel később is hiába várt a rendház. A széthullott monarchia utódállamaiban már nem volt illetékes a K. u. K. hadügye.

A tanítás mindezek ellenére folytatódott, s minden szeptemberben harangszó hívta Te Deumra a diákokat... egészen az 1950-es barbár – nem nagyheti szertartás szerinti – oltárfosztásig. A kis huszártorony azóta funkciót veszítve, némán ül a nyeregteőn.

Mostanában, nagybőjt idején az egyház a bűnre figyelmeztet bennünket. A legtöbb bűn

visszavonhatatlan, jóvátehetlen. Pilinszky viszont – másutt és máskor – arra figyelmeztet

bennünket: „Jézus azért jött, hogy jóvátegye azt, ami időben végleg elveszett, ezért adta kezünkre magát. Vegyük észre, hogy azóta sem hagyott el bennünket, s épp ott a legkevésbé, ahol szükségünk a legnyomasztóbb...”

Nagycsütörtök, nagypéntek után eljön a Feltámadás.

Haraszi Mihály

HÍRADÁS ÉS TÁJÉKOZTATÓ

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége országos szervezete ez évben ünnepli megalakulásának 20. évfordulóját. A tatai csoport most lesz 15 éves, a sok tekintetben „szövetséges” Magyar Piarista Diákszövetség tatai tagozata pedig 10 évvel ezelőtt alakult. Szeretnénk az elmúlt időszakot az évfordulók alkalmából felidézni, és az 5 évvel ezelőtthez hasonlóan, egy Keresztény Hét sokszínű rendezvényei segítségével emlékeztetést tenni.

A helyi KÉSZ megalakulását követően az első előadást Dr. Pápai Lajos püspök úr tartotta 1994. november 10-én. Szándékunk az, hogy idén is akkortájt, november 7-15. között rendezzük meg ünnepi eseménysorozatunkat, melynek során előadásokon, kiállításon, koncerten, színházi és jótékonyági esten vehetünk részt. A programok szervezésének fő vezérfonala az, hogy Tata történelme során a szellemi, kulturális és hitéletére egyes szerzetesrendek meghatározó módon hatottak. A bencés, a ferences, a kapucinus és a piarista rend keze nyomát gondoljuk fellelni, különféle módon bemutatni, megismertetni a mostani tataiakkal.

Az előkészületekről és a Tatai Csoport működéséről szerény kiadvánnyal tervezzük megkeresni kedves tagtársainkat, a szomszédságunkban működő csoportokat, sőt – a KÉSZ mindenkori szándéka szerint – valamennyi érdeklődőt. Bízunk abban, hogy tevékenységünk eddig is jótékony hatással volt az itt élőkre, és a Hét eseményei tovább öregbítik szervezetünk jó hírét.

Izing László
KÉSZ tatai csoport elnök,
MPD tatai tagozat titkár

Dr. Túri Róbert
KÉSZ tatai csoport v. titkár
MPD tatai tagozat vezetőségi tag

Az alábbi, 1995-ben meghirdetett tájékoztatót szinte teljesen változatlan formában adjuk közre azzal a céllal, hogy érettségizett és diplomás fiatalokat és időseket egyaránt hívjunk tagjaink közé. Szeretettel várjuk azokat is, akik az elmúlt években különféle okokból szüneteltették tagságukat. Minden kereszténynek küldetése és feladata van a világ emberibbé tételében. Vegyék ki ebből mostani és leendő tagjaink tehetségükhöz mértén a részüket! Legyenek ebben társaink!

A Keresztény Értelmiségiek Szövetsége (KÉSZ) tatai csoportja tájékoztatja az érdeklődőket a következőkről:

1. A KÉSZ tatai csoportja civil szervezetként alakult 1994. október 10-én. Nem politikai tömörülés, de van véleménye a politikáról.
2. Keresztény elvekre alapozza működését.
3. Fontos társadalmi kérdésekben élni kíván a véleményalkotás jogával, segítve a problémák megoldását.
4. Minden tisztességes szándékú törekvést támogatni akar, s együtt óhajt működni a keresztény értékeket el nem utasító olyan erővel, melyek az emberek és a haza javát akarják.
5. a Szövetség tagja lehet bárki, aki elfogadja a kereszténység tanítását és szervezetünk működési szabályzatát; érettségizett vagy diplomás.
6. A működési szabályzat a tóvárosi Szent Imre plébánia melletti Stella könyvesboltban megtekinthető hétköznapokon nyitva tartási időben. Belépési nyilatkozatot is ott lehet kérni, s kitöltés illetve két KÉSZ-tag ajánlásának rávezetése után ugyanott le is lehet adni. A felvételtől értesítést küldünk.

A KÉSZ vezetősége

KÖNYVAJÁNLÓ

GILBERT COOLARD: Jacques Fesch, a szent gyilkos című könyve egy fiatalember lelki hagyatéka, élete gyökeres megváltozásának a története, mely minden olvasót felkavar és elgondolkodtat. A XX. században játszódó történet, kísértetiesen hasonlít a jobb latoréhoz. Hihetetlen a változás, amely egy fiatal gyilkosból misztikust farag, akit kolostorokban, templomokban is példaként említenek. Sokan megtértek már miatta. Ő a XXI. század modern reménytelenségének és Jézus hallatlan reménységének a hirdetője.

Nagyon kedvelt olvasmány a **Híd az égbe** c. kötet, mely napi imádságokat, himnuszokat, szentek és neves emberek imáit, valamint a négy világtáj őslakóinak fohászait fűzi csokorba. Nemrég jelent meg a magyar nemzet legszebb imáinak gyűjteménye is, **Tiszták, hősök szentek** címen. Nyomon követhetjük ezeréves történelmünk minden sóhaját, örömét, bánatát. Legtöbb a könyörgő ima, hiszen annyi baj, megpróbáltatás érte már nemzetünket Szent Istvántól egészen napjainkig. Olvashatjuk Pázmány Péter, II. Rákóczi Ferenc, Széchenyi István, Móra Ferenc, Dsida Jenő, Öveges József és Prohászka Ottokár fohászait is.

Szép útravaló ballagó diákoknak a **Himnusz az élethez** című vers- és prózagyűjtemény. Emelkedett gondolatok, hétköznapi életbölcsekségek, gyakorlati tanácsok segítenek a világba kilépő fiataloknak, ha

kétségek fogják el őket és megerősítésre, imára van szükségük.

„Add, Istenem, hogy a világ kisimuljon és elcsendesedjen bennem és mindenkiben.” (Pilinszky János: Imádságért).

Gyermekeknek és felnőtteknek egyaránt ajánlom **RENATE FABEL: Francesco, a pápa macskája** című könyvét. Könnyed, vidám történet, melyben egy kedves háziállat szemszögéből ismerjük meg a pápa és a Vatikán mindennapjait.

Áldott húsvéti ünnepet és jó olvasást kívánok

Izingné Hernádfői Csilla

Szentviktori Ádám :

A kereszt dicsérete

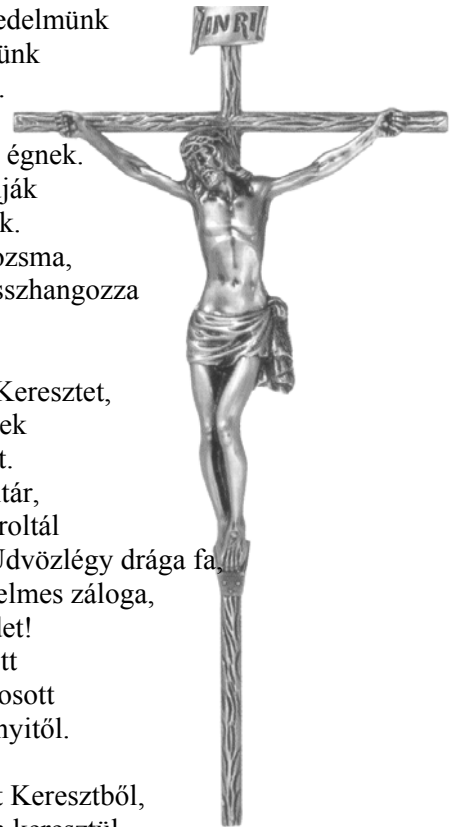
XII. század

A Keresztet ünnepeljük,
A Keresztnek énekeljük
Ujjongó dicséretét.
Kereszt a mi győzedelmünk
Itt adatott letepernünk
Ellenségünk erejét.

Édes ének szálljon égnek.
Édes fáját illőn áldják
Édes szép melódiák.
Akkor édes a zsolozsma,
Hogyha méltón visszhangozza
Életünk is az imát.

Dicsérvék a Szent Keresztet,
Akik általa szereztek
Gazdagságos életet.
Ó te üdvösséges oltár,
Mely tüzesen bíboroltál
Mondjuk együtt: Üdvözlégy drága fa,
Üdvösségünk szerelmes záloga,
Áldjuk édes terhedet!
Rajtad a Feláldozott
Egy világot megmosott
Az ösbűnnek szennyitől.

Lépcső lett a Szent Keresztből,
Krisztus vonz azon keresztül
Magához mindeneket.
Összefogott itt a Bárány
A kerek föld négy határán
Minden emberszíveket.
Kereszt, immár Isten hozzád,
Győzelem, világosság!
Nincs több ilyen virágos ág,
Ily koszorús földi tő.
Keresztényi medicina,
Kórnak, épnek üdvös írja,
Nincsen, amit meg ne bírna
Te nevedben a hívő.
A Báránynak véritől!

Szentlélek Isten, mi emberi nevekkal nevezünk Téged, hogy ne kelljen egészen Shallgatnunk Rólad. Te vagy a levegő, amit beszívunk, a messzeség, amelybe nézünk, a világosság, amely megvilágítja az embereket, a szeretet, amellyel Isten teremtett minket. Nyiss meg engem minden ember és minden jó számára! Ébressz életre engem, mint ahogyan Jézust ébresztetted a halálból az életre! Segíts meg, hadd éljek úgy, hogy fénye legyek a Te világosságodnak!

Amen

STELLA

Könyv és kegytárgybolt

Bibliák, imakönyvek, szentképek, életrajzi és ifjúsági regények, elmélkedő olvasmányok, feszületek, rózsafüzérek, gyertyák és egyéb kegytárgyak, stb.

Cím: Tata, Bartók B. u. 1.
(a kapucinus templomnál)

Telefon: 34/ 384 802

Nyitva tartás:

szerda, csütörtök, péntek 8-12, ill. 13-15;
szombat, vasárnap: 8-12 óra

HIRDETÉSEK

Április 19-én vasárnap XVI. Benedek pápáért imádkozunk megválasztásának 4. évfordulóján.

Május 3. anyák napja s egyben a papi hivatások napja is, melyről a vasárnapi miséken megemlékezünk.

Június 13. szombat 18:00 órakor járulnak első szentáldozáshoz a hittanos gyermekek.

Június 27. szombat 18:00 órakor lesz a bérmálás.

A nagyböjti lelkigyakorlatot *Farkas Zsolt, Író Sándor* és *Dr. Karaffa János* atya tartotta.

A „betegek miséjén” száznégyszáz hívő részesült a betegek szentségében.

Hittanos gyermekekkel kirándulni voltunk az agostyáni ökofaluban és a baji körtemplomnál.

A következő szám kéziratának leadási határideje: 2009. május 13. Ne lépjék túl a határidőt!

APOSTOL - A PUSZTA LÉTNÉL TÖBBET... - A tata-tóvárosi Szent Imre (kapucinus) plébánia lapja. – Megjelenik évente hatszor. – Szerkeszti a szerkesztőbizottság. A szerkesztőség címe: 2890 Tata, Bartók B. u. 1. Fax: 34/ 381 019 – Internet honlap: www.totis.hu – Felelős kiadó: Szalai Gábor plébános. – A következő szám kéziratának leadási határidejét számonként fentebb közöljük. Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.